

Prologs

2007

Kad viņš iznāk no vannasistabas, viņa jau ir pamodusies, gul, atspiedusies pret spilveniem, un šķirsta no naktsgaldiņa paņemtos ceļojumu bukletus. Viņai mugurā ir viens no viņa T krekliem, un viņas izspūrušie garie mati neviļus atsauc atmiņā pagājušo nakti. Viņš stāv un izbauda mirklīgo atmiņu uzplaisnījumu, ar divieli bužinādams slapjos matus.

Viņa paceļ skatienu no bukleta un uzmet lūpu. Viņa šķiet mazliet par vecu, lai uzmetu lūpu, bet viņi satiekas pietiekami īsu laiku, lai šī grimase nebūtu zaudējusi pievilcību.

– Vai mums obligāti vajag darīt ko *tādu* – rāpties kalnos vai karāties virs bezdibeņiem? Tās būs mūsu pirmās īstās brīvdienas, bet šeit viss ir saistīts tikai ar lēkšanu no liela augstuma un citām nodarbēm flīsa drēbēs. – Viņa izteiksmīgi noskurinās.

Nosviedusi bukletus uz gultas, viņa izstiepj rokas virs galvas. Piemakusī balss liecina par īsajām miega stundām. – Kā būtu ar kādu spa viesnīcu Bali? Mēs varētu augām dienām gulšņāt pludmalē, kur visu pienes klāt, un pēc tam baudīt garas, relaksējošas naktis...

– Šāda atpūta nav manā garā. Man vajag kaut ko darīt.

– Piemēram, lēkt ārā no lidmašīnām.

– Nevajag raukt degunu par to, ko neesi izmēģinājusi.

Viņa savēlķ seju ķircinošā grimasē. – Ja tev nav iebildumu, es rauķšu degunu bez izmēģināšanas.

Viņa kreķķ pieķķļauķķas vieģķķ mitrajai ādai. Viņš izlaiķķ ķemmi caur matiem, ieslēdz mobilo telefonu un savieķķķas, ieraugot, cik daudz izziņu pa šo laiku ienāķķušas.

– Labs ir, – viņš saka. – Man jāiet. Pameklē sev kaut ko brokastīm.

Viņš noliecas virs gultas, lai viņu noskūpstītu. Viņai ir silta un ļoti seksīga smarža ar vieglu parfīma niansi. Sieviete apliek rokas viņam ap kaklu un velk viņu lejup uz gultu, un viņas matu smarža uz mirkli aizgainī jebkuras citas domas.

– Tad mēs brauksim kaut kur vai ne?

– Tas atkarīgs no šī darījuma, – viņš izvairīgi saka. – Patlaban viss vēl karājas gaisā. Var gadīties, ka man būs jālido uz Ņujorku. Jebkurā gadījumā varam ceturtdien kaut kur paēst vakariņas. Restorāna izvēli atstāju tavā ziņā. – Viņš pasniedzas pēc savām baikera drēbēm, kas karājas uz durvju vērtnes.

Viņa samiedz acis. – Vakariņas? Trijatā ar misteru Blekberiju¹?

– Ko?

– Viņa klātbūtnē es jūtos gluži kā mis Gūzberija². – Viņa atkal uzmet lūpu. – Rodas iespāids, ka uz tevi pretendē vēl simtiem cilvēku.

– Es uzlikšu kluso režīmu.

– Vil Treinor! – viņa pārmetoši iesaucas. – Varbūt tu reizēm varētu to vienkārši izslēgt?

– Vakar es taču to izdarīju, vai ne?

– Jā gan, īpašā situācijā.

Viņš plati pasmaida. – Vai tagad to tā sauc? – Uzvilcis ādas bikses, viņš pēdīgi atbrīvo iztēli no Lisas valgiem. Tad pārliiek pār roku savu baikera jaku un pamet uz gultas pusi gaisa skūpstu.

Viņa *BlackBerry* ir saņēmis divdesmit divas jaunas ziņas. Pirmā, atsūtīta no Ņujorkas pulksten 3.42 no rīta, vēsta par kādu juridisku problēmu. Braucot ar liftu uz pazemes autostāvvietu, viņš mēģina tikt skaidrībā par pagājušās nakts notikumiem.

– Labrīt, mister Treinor!

No savas kabīnes iznāk apsargs. Kabīne ir labi nodrošināta pret sliktiem laikapstākļiem, lai gan šeit pazemē tas ir gluži lieki. Reizēm Vils iedomājas, kā apsargs jūtas šeit lejā, augām naktīm

¹ *BlackBerry* – uzņēmuma *RIM* ražotais viedtālrunis. (Šeit un turpmāk tulk. piez.)

² *Gooseberr*y – angļu apzīmējums trešajai “liekajai” personai.

blenžot uz videonovērošanas monitoriem un sešdesmit tūkstoš mārciņu vērtajiem vāģiem, kuru buferi vienmēr ir nevainojami spoži.

Viņš iebāž roku jakas piedurknē. – Kas notiek ārā, Maik?

– Klusās šausmas. Gāž kā no spaiņiem.

Vils sastingst. – Tu saki? Ar moci nevar braukt?

Maiks pašūpo galvu. – Nē, ser. Ja nu vienīgi jums ir drošības spilvens. Vai arī vēlme padarīt sev galu.

Brīdi Vils skatās uz motociklu, tad izmaucas no savām ādām. Lai ko domātu Lisa, viņš nav no tiem, kas alkst pēc lieka riska. Ieslēdzis baikera kārtu motocikla bagāžniekā, viņš pasviež atslēgas Maikam. Apšargs veikli noķer tās ar vienu roku.

– Iebāž tās manā pastkastītē, labi?

– Labi. Varbūt noķert jums taksi?

– Nē. Tad izmirksim mēs abi, un tas būtu pilnīgi lieki.

Maiks nospiež automātiskā režģa pogu, Vils atvadoties paceļ roku un iziet ārā. Agrais rīts ir negaisa mākoņu aptumšots, un satiksme Londonas centrā ir blīva un lēna, lai gan vēl nav pusastoņi. Viņš savelk ciešāk apkakli un lieliem soļiem snāj uz krustojuma pusi, kur ir lielāka cerība dabūt taksometru. Ielas mikli viz lietū, pelēkā gaisma apspīd dūmakainam spogulim līdzīgo asfaltu.

Viņš klusībā nolamājas, ietves malā ieraudzījis citus uzvalkos ģērbusos cilvēkus. Kopš kura laika Londona sākusi tik agri mosties? Visiem prātā tikai viena doma.

Vils domā, kur vislabāk nostāties, kad atskan telefona zvans. Tas ir Rūperts.

– Esmu jau ceļā, mēģinu noķert taksi. – Pretējā joslā viņš ierauga taksometru ar oranžu gaismiņu un dodas tam pretī, cerot, ka neviens cits to nav pamanījis. Garām aizrūcina autobuss un kravas mašīna, kuras bremžu kvieciens pārmāc Rūperta vārdus. – Es tevi nedzirdu, Rūp, – Vils cenšas pārkliegt satiksmes troksni. – Atkārto, lūdzu! – Nokļuvis uz drošības salīņas, kurai garām kā upe plūst satiksme, viņš redz taksometra oranžās gaismiņas kvēli un paslien gaisā brīvo roku. Cerams, vadītājs saskatīs viņu caur lietus sienu.

– Tev jāpiezvana Džefam uz Ņujorku. Viņš vēl neguļ, gaida tavu zvanu. Naktī mēģinājām dabūt tevi rokā.

– Kas par lietu?

– Juridiska aizķeršanās. Viņus neapmierina divi punkti vienā no līguma daļām... paraksts... papīri... – Rūperta balsi noslāpē garāmbraucošas automašīnas riepu šņākoņa uz mitrās ielas.

– Es nesapratu.

Taksometra vadītājs ir viņu pamanījis. Automašīna samazina ātrumu un, raidot gaisā sīku šļakatu šalti, nobremzē ielas pretējā pusē. Mazliet tālāk kāds vīrietis, sapratis, ka Vils sasniegs taksometru pirmais, pārtrauc savu sprintu. Viņu pārņem nevilša triumfa sajūta. – Pasaki Kellijai, lai noliek tos papīrus uz mana galda, – viņš kliedz telefonā. – Būšu pēc desmit minūtēm.

Vils pamet skatienu uz abām pusēm, tad nodur galvu un skrien pēdējos pāris soļus līdz taksometram, jau sagatavojies nosaukt ceļamērķi – “Blekfraiersa”. Lietus lāses krīt aiz apkakles. Pat pēc šī īsā gājiena viņš nonāks birojā pilnīgi izmircis. Varbūt nāksies aizsūtīt sekretāri pēc jauna krekla.

– Un vēl vajag pārbaudīt informāciju par partneri, pirms Mārtins...

Vils paceļ skatienu, izdzirdis spalgu skaņu, signāлтаures skaļo pūtienu. Viņš redz savā priekšā taksometra spīdīgo melno sānu, vadītājs jau nolaiž loga stiklu, bet kaut kas neskaidri vīd arī uz redzesloka robežas, tuvojas viņam nereālā ātrumā.

Vils pagriež galvu un sekundes simtdaļā apjauš, ka atrodas tam ceļā un nekādi nespēj izvairīties no sadursmes. Viņš izbrīnā paver plaukstu, un *BlackBerry* nokrīt uz asfalta. Vils izdzird kliedzienu, kas varētu būt viņējais. Pēdējais, ko viņš redz, ir ādas cimds, seja zem ķiveres, vīrieša acis, kurās atspulgojas viņa paša šoks. Pēc brīža viss eksplodē un sairst sīkos fragmentos.

Tad vairs nav nekā.